

Jaren gingen voorbij.
Natuurlijk kwamen er vragen.
Gevolgd door angst voor een antwoord.
Dit hele gebeuren, dit alles.
Het gevoel dat steeds bleef knagen.
Wilde je niets weten over mij, stelde jij je dan geen vragen?

Maar dat alles maakt nu niets meer uit.
Ik hoop dat je begrijpt wat ik deed en waarom ik het deed.

Dus alsjeblieft, vergeef me.
Vergeef me, vergeef me.
Alsjeblieft, vergeef me.
Dat ik je niet kwam halen.
Maar in m'n hart voelde ik niet dat ik dat moest doen.

Als ik jou zo zie, zie ik dat je gelukkig bent.
Je leeft je leven, je bent hier vrij.
Je bent hier thuis.
Ik laat je los nu, laat je gaan.
Dat is het beste voor jou.
Ik hoop dat je me vergeeft, maar niet vergeet.

Dus alsjeblieft, vergeef me.
Vergeef me, vergeef me.
Alsjeblieft, vergeef me.
Dat ik je niet kwam halen.
Maar in m'n hart voelde ik niet dat ik dat moest doen.

Ik laat je los, ik laat je vrij.
En ik ben trots op wie je bent.
Ik ga weg maar weet dat jij nog steeds in m'n hartje bent.

Alsjeblieft vergeef me.
Vergeef me, vergeef me.

Alsjeblieft, vergeef me.
Vergeef me, vergeef me.
Alsjeblieft, vergeef me.
Dat ik je niet kwam halen.
Maar in m'n hart weet ik nu echt dat ik dat niet moest doen.